

Ensi kokemus oli NMe:stä, jossa "puhuttiin" punkista. Piti ihan sanakirjasta etsiä, mitä toi tarkoitti. Pianhan sen oppi vain kuuntelemallakin. Jäsisyttävin kokemus oli teitysti Sex Pistols, ei silloin mitään suurempia asenteita oltu Kajaanissa tavaitettu. Mutta, voi sitä tunnetta, suurta ja vapisuttavaa oloa, kun levyä kuunteli. Kuulokkeet korvilla. Koska isä ei todellakaan sietänyt tätä erilaista musiikkia. Jotain asennetta ilmaantui omaan pukeutumiseenikin, muttei hirveesti. Silloin pukeuduttiin muutenkin ihan omalla tavalla. Mustan kajalin käyttö oli tuskaa. Kajaanissa ei suuremmin suurta yhteitä punkväestöä ollut, harvat pukeutuivat ns. punkvetimiin. Enkä tainnut liikkua sellaisissa piireissä, joissa musiikkimaku aiheutti turpiin mätkimistä. Kajaanilaiset urokset tappelivat mieluummin sotkamolaisten kanssa. Punkki tuli tietysti tutuksi monen bändin voimin, Ramoneskin tuli tutuksi. Suomessa Pelle Miljoona toi suurimman tunne-elämyksen. Olen edelleen Pelle-fani. Pokoilu ei enää luonnistu, mutta musa tuo edelleen se tunteen, etti millään ole väliä ja kuitenkin kaikella on. Olen puristi punkin suhteen, uuspunkki ei sitten ollenkaan kiinnosta. Silloin ennen siinä oli asennetta, eikä välttämättä muuta tarvittukaan. Niin avaavaa punk oli minulle

-nainen, 1958, Kajaani, kuuntelija, eläytyjä, pokoova räyhäke